

Amerikai karmester az MR Szimfonikusok élén

Stephen D'Agostino: „A zenében nincs akcentusom”

„Ezt a fiút valószínűleg kicserélték a kórházban” – írta róla egyszer egy zenei kritikus. Nem ő volt az első, akik számára meglepő volt, hogy egy New York-i asztalos (és háztartásbeli feleségének) fia a komolyzene iránt érdeklődik. Stephen D'Agostino zenei vonzalma is egy játékgongonával kezdődött, amelyen – autodidakta módon – popslágerket tanult meg játszani. Az orgonát követte a zongora, majd az iskolában a furulya, a szaxofon, a trombita, végül a fagott. Utóbbira eredetileg azért esett a választása, hogy segítségével ösztöndíjat szerezzen valami „menő” egyetemre, ahol majd pénzügyi ismereteket tanulhat. Végül mégis az álma, azaz a zenészkariert mellett döntött. Az egyik legnevesebb New York-i zenei akadémiát, a Manhattan School of Musicot végezte el. A tandíjat – bár kapott valamennyi ösztöndíjat – alapvetően kölcsönökből fedezte...

A fagott és a karmester szak elvégzése után néhány hónappal elnyerte az amerikai állam egyik legrangosabb ösztöndíját, a Fulbright ösztöndíjat, amellyel Budapesten tanult tovább. „Az összes példaképem magyar volt: Solti György, Széll György, Ormándy Jenő... Arra gondoltam, talán van itt valami a levegőben, a vízben, amitől jó karmester leszek”. Amikor 1993-ban a gépe először leszállt Ferihegyen, a fiatalember azt hitte, ötven évet ment vissza az időben. Mégis, amikor a szállodában bekapcsolta a televíziót, és az egyes csatornán éppen Bruckner 4. szimfóniáját adták, úgy érezte, hazaérkezett. Asszisztens karmesterként – valamint fagottművészként – dolgozott a Budapesti Fesztiválzenekarban. Itt ismerte meg későbbi feleségét, Winkler Orsolya hegedűművészt is.

Azóta két gyermekük született, Franco (6) és Dóri (3). Nagy álma vált valóra, amikor a zenekar az ő vezényletével „mutatkozott be” Solti Györgynek, aki vendég karmesterként érkezett hozzájuk. „Te született karmester vagy” – mondta ekkor neki Solti. Később egy ideig még dolgozhatott az idős mester közelében. Az elmúlt években Stephen több tucat zenekart dirigált, nemrég pedig a Magyar Rádió Szimfonikus Zenekarának vezető karmesterévé választották.

FOTÓ: BULLA BEA

Az első műsor

Stephen D'Agostino bemutatkozó koncertjét az érdeklődők február 5-én a Zeneakadémián tekinthetik meg.

A program:

1. DOHNÁNYI ERNŐ: fizs-moll szvit (Dohnányi tiszteletére, aki a zenekar első karmestere volt)
2. LISZT FERENC: A-dúr zongoravereseny (Jandó Jenő zongoraművész közreműködésével)
3. ANTONÍN DVOŘÁK: VIII. D-dúr szimfónia (a darab, amelynek betanításával Stephen megnyerte az állást).

Milyen a jó karmester?

Magas szinten zenél, legalább egy hangszeren. Ő maga is sokáig játszott zenekarban, így tudja, mit várnak a zenészek. Sokat figyelte a nagy öregeket munka közben... Végül – és ez talán a legfontosabb – van kisugárzása. Solti György szerint erre születni kell. A karmesternek inspirálni kell: nem a közönséget, hanem a zenekart! Amikor először kiáll a zenészek elé, körülbelül öt perce van, hogy bizonyítson. Ennyi ideje van, hogy megmutassa, kicsoda-micsoda, és hogyan fog dolgozni. Hogy milyen ember... Ha öt perc alatt nem nyeri meg magának a zenekart, akkor vége.

– Önnek sikerült megnyernie magának az MR Szimfonikusokat. És a közönséget mivel fogja megnyerni magának?

– Újfajta irányokkal. El kell fogadnunk, hogy már nem 1920-at írunk. Hogy a világ elhaladóban van a komolyzene mellett, és ha nem akarunk lemaradni, nekünk is haladnunk kell a korrallal. Új közönséget szeretnék kiépíteni: ingyenes koncerteket tervezek, múzeumokba, családi napokra, óvodákba, kórházakba – mindenhol, ahol emberekkel találkozhatunk. Azt szeretném, hogy mi legyünk „a közönség zenekara”, csak így tudunk túlélni. Meg kell győznünk az embereket arról, hogy a klasszikus zene nem sznob dolog, hanem csodálatos szórakozás. Ami akár nagyon vidám is lehet.

– Azért, gondolom, nem mennek át popzenébe...

– Még az ilyesfajta együttműködéstől sem zárkózom el! Két műfaj találkozása időnként erősíteni tudja egymást – vegyük például a Metallica heavy metál együttes legendás koncertjét a San Francisco-i Filharmonikusokkal!

– Az új állás miatt, gondolom – tizenöt év ittlét után – végleg letelepedik Magyarországon.

– Nagyon úgy tűnik...

– Liszt nem beszélt magyarul, külföldön élt, mégis magyarnak vallotta magát. Ön beszél magyarul, itt él... magyarnak vallja magát?

– Nem. Még mindig úgy érzem, kívülről szemlélem a dolgot. De szeretem, amit látok, és a gyermekeim is félig magyarok.

– Kedvenc magyar szava?

– Tüdőszűrés. Mindig elnevetem magam rajta, mert képtelen vagyok kimondani.

– És a legutálatosabb?

– Tüdőszűrés. Egy idő után már idegesít, hogy képtelen vagyok kimondani...

– Kedvenc magyar zenemű?

– Bartók Béla: A kékszakállú herceg vára.

– Mit szeret a legjobban a magyarokban?

– A humorukat.

– A legkevésbé?

– A „két arcukat”. Az egyik pillanatban kedvesek, nyugodtak, majd beülnek a kocsiba, és agresszív, türelmetlen örültekké válnak.

– Ha nem karmester lenne, milyen munkát próbálna ki szívesen?

– Szívesen lennék séf. Imádok főzni, és tudok is. A citromos pitém például kifejezetten híres...

Kertész Gábor